

นิทานเรื่อง ชินชายหนุ่มผู้ซื่อสัตย์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วชินเป็นลูกจ้างร้านทองมานาน จนครบปีที่ 5 เค้ที่ตั้งใจที่จะกลับบ้านไปอยู่กับพ่อที่ชรามากแล้ว นายจ้างที่เห็นว่าชินเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์และขยันขันแข็งจึงตั้งใจจะมอบทองคำก้อนใหญ่เท่าสี่ระยะให้กับชิน เมื่อชินรับมาแล้วก็นำทองคำก้อนนั้นใส่ห่อผ้าแบกขึ้นป่าและเริ่มเดินทางกลับบ้าน ระหว่างทางนั้นเค้เจอชายขี้ม้าม่าจึงถามว่าทำไมม่าถึงได้รวดเร็วมาอีกจขานานนี้ คนขี้ม่าจึงตอบว่าเป็นเพราะชินนั้นแบกก้อนที่ดูเหมือนจะหนักมากพร้อมกับเดินเท้าเปล่าไปด้วย ชินจึงตอบไปว่าเป็นทองที่นายจ้างให้กับเขาแทนค่าแรงชายขี้ม่าจึงเสนอว่าเขานั้นจะยกม่าให้โดยแลกเปลี่ยนเป็นทองคำก้อนนั้นของชิน ชินที่ดีใจว่าตนนั้นจะไม่เหนื่อยกับการเดินจึงยอมแลกเปลี่ยนกับชายขี้ม่า ชินดีใจมากที่ ชายคนนั้นยอมยกม่าให้กับชินพร้อมกับบอกวิธีการทำให้ม่าวิ่งเร็วขึ้นคือต้องผิวปาก ตนจึงผิวปากตามที่ชายคนนั้นบอกแต่ม่าเริ่มที่จะพยศจนกระทั่งมีชาวไร่ขี้วัวผ่านมาเห็นชินที่กำลังจะตกจากหลังม่าจึงถามด้วยความหวังดีว่าให้ระวังม่ามันติดจนตกลงมา เมื่อชินเห็นว่าชาวไร่คนนั้นขี้วัวม่าจึงกล่าวชมวัวว่า เป็นสัตว์ที่ดีเดินก็ข้ามมกก็มีให้รีด ชาวไร่จึงบอกว่าจะยกวัวตัวนี้ให้กับเขาโดยแลกกับม่าพยศตัวนั้นและชินก็ยอมตกลงและออกเดินทางต่อ

ระหว่างที่เส้นทางที่เดินทางนั้นยากลำบากชินเองก็เริ่มหิวน้ำแล้วจึงเลือกที่จะรีดนมวัวมาดื่ม แต่รีดเท่าไรก็ไม่มือน้ำนมไหลลงมา จนกระทั่งมีคนล่าสัตว์เดินผ่านมาพร้อมกับหมูตัวหนึ่งก็บอกกับชินว่า วัวตัวนี้นั้นแก่มากแล้วจะไม่มือน้ำนมให้กับชินหรอก ทางที่ดีนำวัวตัวนี้ไปทำเป็นอาหารหรือไถนาจะดีกว่า ชินที่ตอบไปว่าตนนั้นไม่อยากจะเก็บวัวตัวนี้ไว้แล้ว เพราะตนเองก็ไม่ชอบกินเนื้อวัวถ้าหากเป็นเนื้อหมูก็ดีกว่า คนล่าสัตว์จึงยอมเสียสละหมูตัวนี้ให้กับชินเพื่อแลกกับวัวและชินก็ยอมตกลง เมื่อเดินทางต่อมาได้สักพักก็มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งอุ้มห่านตัวใหญ่ผ่านมาชินจึงหยุดพักทหายและเล่าเรื่องความโชคดียที่ตนนั้นได้แลกเปลี่ยนของที่ตนต้องการมาตลอดทาง เด็กหนุ่มคนนั้นจึงเปรยว่าห่านของตนนั้นตัวใหญ่ถึงเลี้ยงมาเพียง 5 สัปดาห์เท่านั้น ถ้าหากชินนั้นได้ลองกินห่านต้นดูสักครั้งก็จะรับรู้ว่ามันอร่อยมากไม่สามารถเทียบได้กับความเลี่ยนของเนื้อหมูเลย ทำให้ชินนั้นเกิดความชอบห่านขึ้นมาทันทีจึงขอแลกห่านตัวนี้กับหมูของชิน เด็กหนุ่มก็ตอบรับด้วยความเต็มใจทันที ชินปลาบปลืมมากที่ได้ผ่านตัวนี้มาและนึกถึงเมนูห่านต้นแต่ขณะที่ใกล้จะถึงบ้านแล้วชินก็พบกับช่างเย็บผ้าคนหนึ่งกำลังเย็บผ้าอยู่ ชินจึงเข้าไปทักทหายบอกกับช่างเย็บผ้าว่าดูมีความสุขกับงานมากงานของท่านลำบากหรือไม่ ช่างเย็บผ้าตอบกลับว่าไม่เลยเพราะทำได้ด้วยใจรักและค่าตอบแทนคุ้มค่าและถามเกี่ยวกับห่านของชินถึงความสวยงามของมัน ชินจึงตอบกลับกลับไปว่ากำลังกลับบ้านและได้ห่านตัวนี้แลกกับหมูตัวอ้วนพี แล้วชินก็เล่าเกี่ยวกับเรื่องราวที่เค้พบมาตั้งแต่แรกที่ตนแลกทองคำกับม่า แลกม่ากับวัว แลกวัวกับหมู มาจนถึงแลกหมูกับห่านตัวนี้ ช่างตัดเสื้อจึงสร้างชมเชยในความโชคดีของชินแล้วบอกว่าจะยกจักรให้กับชินตัวนี้ เพราะยังสามารถใช้งานได้โดยจะยกให้ฟรี ชินเกิดความเกรงใจจึงเลือกที่จะมอบผ่านตัวนี้ให้กับช่างตัดเสื้อ ต่อมาชินจึงแบกจักรขึ้นป่าด้วยความทูลักทูลเจจนกระทั่งเขาเจอลำธารเกิดความกระหายน้ำ จึงวางจักรโรจริมสระแต่ด้วยความที่จกนั้นมือน้ำหนักมาก ทำให้ทั้งตัวเค้และจักรกลิ้งตกลน้ำไป ทันทีที่ชินตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำได้ก็พูดว่าดีแล้วที่จักรจมน้ำไปตนจะได้เดินตัวเปล่าไม่มีอะไรให้กังวล แล้วชินก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจที่ไม่ต้องแบกอะไรอีกต่อไปจนกระทั่งถึงบ้าน

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าคนที่ซื่อสัตย์สุจริตในการทำงานก็จะได้รับสิ่งที่ดีเป็นการตอบแทน แต่การที่มอมของมีค่าหรือสิ่งใดให้กับใครก็ควรคำนึงถึงผู้รับด้วยเพราะหากผู้รับไม่เห็นคุณค่าหรือไม่รู้จักรสิ่งที่มีนำมาใช้ประโยชน์ของสิ่งนั้นก็จะสูญเสียคุณค่าไปไม่ก่อผลให้กับใครทั้งนั้น